

การประเมินความเสี่ยงด้านสาธารณสุข โดยชุมชน กรณีศึกษาเทศบาลเมืองลาดหลวง
อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

THE DISASTER RISK ASSESSMENT BY COMMUNITY : A CASE STUDY OF
LADLAUNG MUNICIPALITY, PHRAPRADAENG, SAMUTPRAKAN PROVINCE

พิศุทธิ์ อังคะนาวิณ

Pisut Anganavin

สำนักงานเทศบาลเมืองลาดหลวง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

pea_tt@hotmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการประเมินความเสี่ยงด้านสาธารณสุขในท้องถิ่น ซึ่งรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้นำชุมชน และประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนเทศบาลเมืองลาดหลวง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ไม่น้อยกว่า 10 ปี จำนวน 382 ราย รวมทั้งรวบรวมข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาพบว่า เขตเทศบาลเมืองลาดหลวงมีความเสี่ยงต่อการเกิดสาธารณสุขหลายประเภทดังนี้บริเวณที่เป็นจุดเสี่ยงในการเกิดอัคคีภัยคือชุมชนแออัดในทั้ง 3 ตำบล และบริเวณที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรม บริเวณที่เป็นจุดเสี่ยงในการเกิดอุทกภัยจะเป็นพื้นที่ติดกับแม่น้ำเจ้าพระยา ได้แก่ ตำบลบางพิง บริเวณ หมู่ที่ 1, 2, 3, 11 ตำบลบางครุ บริเวณหมู่ที่ 2 และ ซอยวัดครุนอก ตำบลบางจาก ตั้งแต่บริเวณซอยสุขสวัสดิ์ 49/1 ถึงบริเวณเขตติดต่อเทศบาลตำบลพระสมุทรเจดีย์ และบริเวณที่เป็นจุดเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุทางถนน บริเวณถนนสุขสวัสดิ์

ข้อเสนอแนะในการศึกษาควรศึกษาความเสี่ยงด้านสาธารณสุขโดยให้ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการประเมินความเสี่ยง ในหลายๆ เขตทั่วประเทศ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาต้านป้องกันและบรรเทาสาธารณสุข เนื่องจากประชาชนในชุมชนมีความรู้เข้าใจสภาพแวดล้อมในชุมชนดีกว่าบุคคลภายนอกและมีประสบการณ์ตรงในการเผชิญภัยในอดีต

คำสำคัญ: การประเมินความเสี่ยงด้านสาธารณสุข

Abstract

This research had the objective to increase local participation in evaluating disaster local risk. Data were collected by interview with a sample including community leaders and 382 members of the general population of residents who had been living in Ladluang Municipality, Phrapradaeng District, SamutPrakan Province for at least ten years.

This study found that the Municipality is at risk of adverse effects of disasters, especially in slum communities in the three Tambon of the Municipality. Other vulnerable sites include the factories, and communities along the banks of the Chao Phraya River (i.e., Tambon Bang Pheung, Villages # 1, 2, 3, and 11; Tambon Bang Khru Village # 2 and SoiWatKhruNawk; Tambon Bang Jak from

Soi Suk Sawat 49/1 to the boundary with Tambon Municipality PhraSamut Jedi, and the are along the Suk Sawat Road.

Based on the findings of this study, it is recommended that the community residents participate more activities in disaster risk assessment and preparedness in all vulnerable districts. This will help improve prevention and mitigation efforts because the local residents often have better knowledge and understanding of their environment than outside officials, and have personal experience in dealing with past disasters.

Keyword: Disaster Risk Assessment

ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา

ในช่วงระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมาหลายประเทศทั่วโลก ได้ประสบปัญหาภัยพิบัติหลายรูปแบบ เนื่องจากสภาพแวดล้อมของโลกมีการเปลี่ยนแปลง ทำให้เกิดปรากฏการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติ และภัยที่เกิดจากผลการกระทำของมนุษย์ ขึ้น อาทิ สภาวะเรือนกระจก (Green House Effect) เป็นสาเหตุให้อุณหภูมิของโลกสูงขึ้นการเกิดปรากฏการณ์ เอลนีโญ ส่งผลให้สภาพอากาศ มีการแปรปรวน ก่อให้เกิดภัยพิบัติจากธรรมชาติ เช่น การระเบิดของภูเขาไฟ (Volcano Eruptions) แผ่นดินไหว (Earthquakes) คลื่นใต้น้ำหรือสึนามิ (Tsunamis) วัตภัยหรือภัยจากพายุในรูปแบบต่าง ๆ (Various Kinds of storms) พายุเขตร้อนที่มีแหล่งกำเนิดในมหาสมุทร (Tropical Cyclones) พายุหมุนที่มีแหล่งกำเนิดบนบก (Tornadoes) พายุฝนฟ้าคะนอง (Thunderstorms) อุทกภัย (Floods) ภัยแล้ง หรือทุพภิกขภัย (Droughts) อัคคีภัย (Fires) ดินถล่ม และโคลนถล่ม (Landslides and Mudslides) พายุหิมะและหิมะถล่ม (Blizzard and Avalanches) โรคระบาดในคนและสัตว์ (Human Epidemics and Animal Diseases) ภัยข้างต้นนั้นพิจารณาจากสภาพความรุนแรงของความเสียหายเกิดผลกระทบต่อผู้คนจำนวนมาก ในประเทศไทยได้กำหนดการเกิดภัยพิบัติ เป็นสาธารณภัย ซึ่งบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550

การเกิดของภัยพิบัติทางธรรมชาติเป็นสิ่งที่คาดการณ์ได้ยาก ในอดีตประชาชนสามารถรับมือกับปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติได้ แต่ในปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงสภาพทางการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจและการใช้ที่ดิน ส่งผลให้ปัญหาที่มีความรุนแรงมากขึ้น จึงทำให้ประชาชนไม่สามารถรับมือกับปัญหาดังกล่าวได้ด้วยตนเองดังในอดีต ดังนั้นการเตรียมความพร้อมของท้องถิ่น เพื่อรับมือกับผลกระทบจากภัยพิบัติทางธรรมชาติและภัยที่เกิดจากผลการกระทำของมนุษย์ จึงเป็นสิ่งจำเป็น ในสภาพการณ์ปัจจุบัน เพื่อบรรเทาปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้อย่างทันการณ์และมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องเป็นแกนนำในการระดมทรัพยากรบุคคล ความคิดเห็น ภูมิปัญญาท้องถิ่น ฯลฯ เพื่อกำหนดแนวทางการปฏิบัติให้พร้อมเผชิญภัยพิบัติให้เหมาะสม

การเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือภัยพิบัติทางธรรมชาติและภัยที่เกิดจากผลการกระทำของมนุษย์ ในระดับท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพนั้น ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550บัญญัติไว้ว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลและจัดทำบริการสาธารณะและมีความเป็นอิสระ ในการกำหนดนโยบายการบริหารการจัดการสาธารณะ การบริหารงานบุคคล การเงินการคลัง โดยต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับการพัฒนาของจังหวัดและประเทศเป็นมีส่วนร่วม เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลและเตรียมความพร้อม ให้กับท้องถิ่นของตนเอง ให้พร้อมรับกับภัยพิบัติที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งนอกจากการระดมความคิดและเตรียมความพร้อมของแนวทางปฏิบัติแล้ว และยังมีหน้าที่สั่งการให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ดำเนินการในเรื่องต่างๆ เช่น การเตรียมบุคลากร การฝึกอบรมให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ อาสาสมัครและประชาชน การเตรียมความพร้อมของชุมชน การศึกษากฎระเบียบและวิธีการปฏิบัติ การจัดระบบปฏิบัติการฉุกเฉิน การเตรียมเครื่องจักรกล ยานพาหนะ อุปกรณ์ เครื่องมือและเครื่องใช้ต่างๆ การจัดหาพลังงานสำหรับการปฏิบัติงาน ระบบสื่อสารและอุปกรณ์สื่อสาร แนวทางการปฏิบัติเมื่อเกิดภัย การฝึกซ้อมแผน การเตรียมการอพยพ การจัดตั้งศูนย์อำนวยการเฉพาะกิจเพื่อบริหารสถานการณ์ได้อย่างมีเอกภาพรวดเร็วและทั่วถึง การเตรียมงบประมาณให้พร้อมที่จะปฏิบัติงานได้ทันทีและมีประสิทธิภาพเมื่อเกิดเหตุการณ์ เพื่อให้การช่วยเหลือผู้ประสบภัยและสามารถดำเนินการอย่างรวดเร็วและถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติ

ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะประเมินแนวโน้มการเกิดสาธารณภัยในท้องถิ่น โดยให้ประชาชนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการประเมินดังกล่าว เพื่อให้การเตรียมการรับมือรวมทั้งการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยนั้นทันต่อเหตุการณ์และตรงตามความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นมากที่สุด โดยจะใช้พื้นที่เทศบาลเมืองลัดหลวงเป็นกรณีศึกษา

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อให้ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการประเมินความเสี่ยงด้านสาธารณภัยในท้องถิ่น
2. เพื่อจัดทำแผนที่ในการกำหนดจุดเสี่ยงในท้องถิ่นโดยประชาชนในชุมชน

วิธีการดำเนินการศึกษา

โดยทำการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเอกสารวารสาร หนังสือ วรรณกรรม แนวคิดทฤษฎีและ

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ต้องการศึกษาค้นคว้า นำมาสร้างแบบสัมภาษณ์ โดยนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาอิสระตรวจสอบความถูกต้องและแก้ไขตามคำแนะนำทำให้ได้เครื่องมือเป็นแบบสัมภาษณ์ตามประเด็นการศึกษาซึ่งพัฒนาขึ้นจากการศึกษาค้นคว้าเอกสารวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งประเด็นของแบบสอบถามออกเป็นแบบสัมภาษณ์เป็น 4 ส่วนดังนี้ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านสังคม เศรษฐกิจของชุมชน ส่วนที่ 3 ข้อมูลประวัติการเกิดสาธารณภัยในชุมชนย้อนหลังในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา ส่วนที่ 4 แนวคำถามเกี่ยวกับจุดจุดเสี่ยงที่จะเกิดเหตุสาธารณภัยได้ในชุมชน การวิเคราะห์ข้อมูลได้มาจากการสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม นำมาวิเคราะห์เป็นข้อมูลสถิติการเกิด สาธารณภัยในชุมชน โดยแยกเป็นประเภทของ ภัยพิบัติ ทั้งนี้ต้องกำหนดจุดที่เกิดสาธารณภัย เพื่อนำข้อมูลที่ได้ นำมาทำเป็นแผนที่กำหนดจุดเสี่ยงที่จะเกิดเหตุสาธารณภัยในชุมชนต่อไป

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้จะทำการศึกษาพื้นที่เทศบาลเมือง ลัดหลวง อำเภอลำลูกกา จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อประเมินความเสี่ยงด้านสาธารณภัยภายในท้องถิ่นโดยประชาชนในชุมชน และจัดทำแผนที่ในการกำหนดจุดเสี่ยงของท้องถิ่นทั้ง 42 ชุมชนในพื้นที่ โดยกลุ่มประชากรที่ศึกษาจะเป็นผู้นำชุมชน สมาชิกในชุมชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนไม่น้อยกว่า 10 ปี เนื่องจากจะเป็นผู้ที่มีความคุ้นเคยและรู้จักสภาพพื้นที่เป็นอย่างดี กลุ่มตัวอย่างที่ได้นั้นผู้ศึกษาใช้ทฤษฎีของ R.V. Krejcie และ D.W. Morgan (1970) ในการคำนวณหา - กลุ่มตัวอย่าง โดยตารางกำหนดขนาดประชากรและขนาดตัวอย่าง จำนวน 382 คน ซึ่งเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม เพื่อให้สมาชิกในชุมชนร่วมประเมินและร่างแผนที่กำหนดจุดเสี่ยงของชุมชน

แนวคิดหรือวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดทฤษฎีทางการบริหารองค์การและแนวคิดทฤษฎีการมีส่วนร่วมของชุมชนที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการประเมินความเสี่ยงด้านสาธารณสุข โดยชุมชนมีหลากหลายแนวคิด อาทิเช่น พลเอก ดร.เกษมชาติ นเรศเสนีย์ (2553) และสามารถศรียานงค์ (2540) [1] ได้กล่าวว่า ขั้นตอนของวิกฤตการณ์ไม่ได้มีเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่ประกอบไปด้วยขั้นตอนของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยลำดับ 5 ขั้นตอน คือ

1. สภาวะแวดล้อมก่อนเกิดวิกฤตการณ์สิ่งที่เรียกว่าวิกฤตการณ์นั้นมีจุดกำเนิดเป็นช่วงเวลานานก่อนที่สถานการณ์จะถึงขั้นวิกฤตในทัศนะของสาธารณสุข

2. วงจรเตือนภัย การประท้วง การนัดหยุดงานเป็นตัวอย่างแสดงถึงลักษณะของสิ่งที่เรียกว่า วงจรเตือนภัยถึงความไม่สงบทางการเมืองที่อาจจะเกิดขึ้น

3. ลำดับเหตุการณ์ในวิกฤตการณ์ เหตุการณ์ต่างๆ ในวิกฤตการณ์จะเกิดขึ้นเป็นชุด และเมื่อถึงจุดที่เรียกว่าเหตุการณ์ลูกกลามไปมากก็ยากที่จะระงับได้โดยง่าย

4. ขั้นหัวเลี้ยวหัวต่อของการเปลี่ยนแปลงเป็นช่วงที่ได้มีการใช้ความพยายามใช้ทรัพยากร ใช้ปัจจัยต่างๆ เข้ามาแก้ไขวิกฤตการณ์จนเกิดการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่การคลี่คลายของสถานการณ์

5. ภายหลังจากวิกฤตการณ์ หลังจากการยุติของวิกฤตการณ์ในสายตาของสาธารณสุขแล้ว ยังมีปัญหาและภารกิจอีกหลายด้านที่ทางการจะต้องดำเนินการต่อไป เช่น การฟื้นฟูบริเวณสถานที่ที่เกิดวิกฤตการณ์ การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เสียหาย เป็นต้น

การมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นองค์ประกอบสำคัญของการประเมินความเสี่ยงด้านสาธารณสุข โดยชุมชนเพราะชุมชนคนในชุมชนนั้นมีความเข้าใจในความซับซ้อนในสภาพต่างๆ ที่เกิดในสังคม และนำไปสู่ความสามารถในการตัดสินใจและวินิจฉัยปัญหา และแนวทางการพัฒนาได้อย่างลึกซึ้ง(วิจารณ์ พานิช. 2546) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจ

ของชุมชน(ศ.นพ.วันชัย วัฒนศัพท์, 2547)แปลจากเจมส์แอลแคร์ตัน(James L. Creighton) [2] ได้ให้ความหมายของกระบวนการการมีส่วนร่วมของประชาชน คือ กระบวนการการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นกระบวนการซึ่งสาธารณชนมีความกังวล มีความต้องการ และมีทัศนคติที่จะมีส่วนร่วมกับรัฐในการตัดสินใจ กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นกระบวนการสื่อสารสองทางที่มีเป้าหมายโดยรวมเพื่อที่จะให้เกิดการตัดสินใจที่ดีขึ้นและได้รับการสนับสนุนจากสาธารณชน

การรู้จักการเข้าใจชุมชน(วปก.: การจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติโดยชุมชน, 2550) [3] พบว่า ในการสร้างความสัมพันธ์เพื่อให้ชุมชนเกิดความเข้าใจ เชื่อถือ และเชื่อมั่นจะต้องรู้จักและเข้าใจชุมชนที่ตนเข้าไปดำเนินการในแง่มุม ทั้งนี้เพื่อให้การวางแผนและการดำเนินการในการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติมีประสิทธิภาพ การจะเข้าใจในชุมชนนั้น จะต้องเข้าใจโครงสร้างทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ประเพณี วัฒนธรรม เหล่านี้จะเป็นตัวบ่งชี้ระดับการพัฒนาของชุมชน

การมีส่วนร่วมของประชาชน มีผู้ศึกษาเรื่องความรู้ทัศนคติและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองท้องถิ่น รศ.ดร.พีรสิทธิ์ คำนวนศิลป์และ รศ.ดร.ศุภวัฒนากร วงศ์ธนวสุ (2549) [4] กล่าวถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นและสำคัญในทางสังคมแบบเปิดและสังคมประชาธิปไตยและเป็นองค์ประกอบหลักที่สำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนามนุษย์เพราะเป็นกระบวนการที่ประชาชนจะต้องมีความสามารถที่ตัดสินใจที่จะกำหนดชะตาชีวิตของตนเองได้ด้วยตัวของประชาชนเอง แต่การที่ประชาชนจะมีส่วนร่วมได้นั้น ประชาชนจะต้องมีความเกี่ยวข้องด้านจิตใจและอารมณ์ในสถานการณ์หนึ่งของกลุ่มโดยผลของการเกี่ยวข้องดังกล่าวมีเหตุเราใจให้กระทำกรให้บรรลุจุดมุ่งหมายร่วมกันของกลุ่มพร้อมทั้งเกิดความรู้สึกร่วมกันคิดร่วมในการรับผิดชอบกลุ่มด้วย

การที่ประชาชนจะมีความรู้สึกนึกคิดและรับผิดชอบร่วมกันนั้นจะต้องเกิดจากการมีจุดสนใจร่วมกันและห่วงกังวลซึ่งกันและกัน ตระหนักว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม หากตนเองมีการเปลี่ยนแปลง ย่อมส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงของชุมชนในภาพรวม นอกจากนี้ยังเกิดขึ้นจากการที่ประชาชนมีความเดือดร้อนหรือไม่พึงพอใจในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง อันเป็นการผลักดันให้เกิดการรวมกลุ่ม วางแผน และการลงมือกระทำร่วมกัน รวมทั้งตกลงใจร่วมกันที่จะเปลี่ยนแปลงกลุ่มหรือชุมชนของตนเองเป็นไปในทิศทางที่ตนเองและชุมชนปรารถนา

ผลการศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง 382 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 58.12 ส่วนเพศหญิง จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 41.88 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี มากที่สุด จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 31.41 รองลงมา มีอายุ 30-40 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 24.61 อายุ มากกว่า 60 ปี จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.61 อายุระหว่าง 21-30 ปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 11.26 อายุระหว่าง 51-60 ปี จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.73 และอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.38 กลุ่มตัวอย่างนับถือศาสนาพุทธมากที่สุด จำนวน 357 คน คิดเป็นร้อยละ 93.45 รองลงมานับถือศาสนาอิสลาม จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 และศาสนาคริสต์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.05 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 45.03 รองลงมาเป็นสถานภาพโสด จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 45.03 สถานภาพหย่า จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 10.21 และ สถานภาพ หม้าย จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.85 กลุ่มตัวอย่างสำเร็จการศึกษาระดับ ปวส./อนุปริญญา/ปวท มากที่สุด จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 25.39 รองลงมา ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.94 มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 78 คน

คิดเป็นร้อยละ 20.42 มัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.87 ส่วนในระดับการศึกษา ประถมศึกษา จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 13.34 และ สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.04 ประกอบอาชีพรับจ้างมากที่สุด จำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 65.97 รองลงมาอาชีพค้าขาย/ทำ ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 18.32 อาชีพอื่นๆ จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 12.30 รับราชการ จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.88 และ เกษตรกรรม จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.53 ส่วนใหญ่รายได้เฉลี่ยของทุกคนในครอบครัวรวมกันอยู่ระหว่าง 20,001 – 30,000 บาทต่อเดือน จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 40.58 รองลงมา มีรายได้ประมาณ 30,001-40,000 บาทต่อเดือน จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 39.79 รายได้ต่ำกว่า 20,000 บาทต่อเดือน จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 12.04 รายได้ 40,001-50,000 บาทต่อเดือน จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.76 และมากกว่า 50,000 บาทต่อเดือน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.83 ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชุมชนเป็นเวลา 31-40 ปี จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 34.55 รองลงมา 41-50 ปี จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 17.28 21-30 ปี จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 14.66 มากกว่า 60 ปี จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.83 อาศัยในชุมชน 10-20 ปี จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.56 และ 51-60 ปี จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 8.12

ข้อมูลด้านสังคมและเศรษฐกิจของชุมชนใน 3 ตำบล ซึ่งมีทั้งหมด 42 ชุมชน ได้แก่ ตำบลบางจาก จำนวน 9 ชุมชน ตำบลบางครุ จำนวน 15 ชุมชน ตำบลบางพิง จำนวน 18 ชุมชน ดังนี้

ตำบลบางจากชุมชนขุนศรีพัฒนา หมู่ที่ 1 มีบ้านเรือนประชาชนจำนวน 60 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 5 แห่ง โรงเรียน จำนวน 2 แห่ง และสถานที่ราชการ จำนวน 1 แห่งชุมชนปากคลองตา ยวง และชุมชนลานทรายพัฒนา หมู่ที่ 2 บ้านเรือนประชาชนจำนวน 100 หลังคาเรือน โรงงาน

อุตสาหกรรมจำนวน 15 แห่ง ห้างสรรพสินค้าจำนวน 2 แห่ง และปั๊มน้ำมัน จำนวน 2 แห่ง ชุมชนนิมิตพัฒนา หมู่ที่ 3 บ้านเรือนประชาชนจำนวน 30 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 10 แห่ง ห้างสรรพสินค้าจำนวน 1 แห่ง ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง โรงเรียน จำนวน 1 แห่ง และหน่วยงานราชการ 1 แห่ง ชุมชนไทยเจริญพัฒนา หมู่ที่ 4 บ้านเรือนประชาชนจำนวน 221 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 7 แห่ง และโรงเรียน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนสุขสวัสดิ์ 53 หมู่ที่ 5 บ้านเรือนประชาชนจำนวน 60 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 1 แห่ง โรงเรียนจำนวน 1 แห่ง และปั๊มน้ำมัน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนหมู่บ้านพัฒนาหมู่ 6 หมู่ที่ 6 บ้านเรือนประชาชนจำนวน 700 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 30 แห่ง และปั๊มน้ำมัน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนหมู่ 7 ร่วมกันพัฒนา หมู่ที่ 7 บ้านเรือนประชาชนจำนวน 1,800 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 30 แห่ง ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง ห้างสรรพสินค้า จำนวน 1 แห่ง สถานที่ทำการประมง จำนวน 1 แห่ง ชุมชนหมู่ 8 พัฒนา หมู่ที่ 8 บ้านเรือนประชาชนจำนวน 1600 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 16 ห้างสรรพสินค้า จำนวน 2 แห่ง ปั๊มน้ำมัน จำนวน 1 แห่ง และ โรงพยาบาล จำนวน 1 แห่ง ชุมชนหมู่ 9 พัฒนา หมู่ที่ 9 บ้านเรือนประชาชนจำนวน 500 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 8 โรงเรียน จำนวน 1 แห่ง ปั๊มน้ำมัน จำนวน 1 แห่ง

ตำบลบางครุชุมชนปากคลองลัดหลวง หมู่ที่ 11 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 136 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 15 แห่ง ชุมชนบางระกำพัฒนา หมู่ที่ 2 มีบ้านเรือนประชาชนจำนวน 122 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 15 แห่ง ชุมชนจันทน์ หมู่ที่ 3 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 500 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 30 แห่ง โรงเรียน จำนวน 3 แห่ง ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง ที่ทำการ SML หมู่ที่ 3 จำนวน 1 แห่ง ชุมชนปาก

คลองครุ หมู่ที่ 4 มีบ้านเรือน จำนวน 157 หลังคาเรือน ชุมชนคลองขุดเจ้าเมือง หมู่ที่ 5 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 70 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 15 แห่ง ปั๊มน้ำมัน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนร่วมพัฒนา หมู่ที่ 6 มีบ้านเรือนประชาชนจำนวน 1,000 หลังคาเรือน ห้างสรรพสินค้า จำนวน 1 แห่ง โรงเรียน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนครุนอก หมู่ที่ 7 มีบ้านเรือนประชาชนจำนวน 300 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 10 แห่ง โรงเรียนจำนวน 2 แห่ง ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่งและ ห้างสรรพสินค้า จำนวน 1 แห่ง ชุมชนหมู่ 8 พัฒนา หมู่ที่ 8 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 100 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 10 แห่ง สถานที่ทำการประมง จำนวน 5 แห่ง ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง และโรงเรียน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนคนรักหมู่ 9 หมู่ที่ 9 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 184 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 6 แห่ง และ ห้างสรรพสินค้า จำนวน 1 แห่ง ชุมชนสามัคคีพัฒนา หมู่ที่ 10 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 100 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 5 แห่ง และ สถานที่ทำการประมง จำนวน 1 แห่ง ชุมชนครุในพัฒนา หมู่ที่ 11 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 100 หลังคาเรือน ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง และ ห้างสรรพสินค้า จำนวน 1 แห่ง ชุมชนรักษ์ครุใน หมู่ที่ 12 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 50 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 10 แห่ง ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง และสถานที่ทำการประมง จำนวน 1 แห่ง ชุมชนคลองครุใน หมู่ที่ 13 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 300 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 4 แห่ง โรงเรียน จำนวน 3 แห่ง ศาสนสถาน จำนวน 2 แห่ง ห้างสรรพสินค้า จำนวน 2 แห่ง และปั๊มน้ำมัน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนรักบางครุ หมู่ที่ 14 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 300 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 4 แห่ง ชุมชนแสงเทียน หมู่ที่ 15 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 287 หลังคาเรือน โรงงาน

อุตสาหกรรม จำนวน 5 แห่ง ตลาดน้ำลัดหลวง จำนวน 1 แห่ง

ตำบลบางพิง ชุมชนบางพิงพัฒนาเพื่อท้องถิ่น หมู่ที่ 1 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 105 หลังคาเรือน ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง หน่วยงานราชการ จำนวน 1 แห่ง ชุมชนคลองเพลง ลัดหลวง หมู่ที่ 2 - 3 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 30 หลังคาเรือน ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง สถานที่ทำการเกษตร จำนวน 1 แห่ง และโรงเจ จำนวน 1 แห่ง ชุมชนบางพิงหมู่ 4 หมู่ที่ 4 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 2,000 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 10 แห่ง ห้างสรรพสินค้า จำนวน 2 แห่ง และสถานที่ทำการเกษตร จำนวน 1 แห่ง ชุมชนพระราชวิริยาภรณ์ หมู่ที่ 5 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 1,200 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 15 แห่ง หน่วยงานราชการ จำนวน 1 แห่ง โรงเรียน จำนวน 1 แห่ง สถานที่ทำการเกษตร จำนวน 1 แห่ง ห้างสรรพสินค้า จำนวน 1 แห่ง และศาลกรมหลวงชุมพรฯ จำนวน 1 แห่ง ชุมชนหมู่บ้านเชียงใหม่ หมู่ที่ 6 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 700 หลังคาเรือน ชุมชนหมู่ 7 หมู่ที่ 7 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 367 หลังคาเรือน ศาลเจ้าพ่อปะจูปอง จำนวน 1 แห่ง ชุมชนบ้านสระเร็น หมู่ที่ 8 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 365 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 1 แห่ง สถานที่ทำการประมง จำนวน 4 แห่ง และศาลเจ้าพ่อช้างพัน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนคนกันเอง หมู่ที่ 9 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 307 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 20 แห่ง หน่วยงานราชการ จำนวน 1 แห่ง โรงเรียน จำนวน 1 แห่ง สถานที่ทำการเกษตร จำนวน 1 แห่ง ห้างสรรพสินค้า จำนวน 2 แห่ง และปั้มน้ำมัน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนเว้ชะรว หมู่ที่ 10 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 300 หลังคาเรือน สถานที่ทำการเกษตร จำนวน 1 แห่ง สถานที่ทำการประมง จำนวน 1 แห่ง และศาลเจ้าพ่อเว้ชะรว จำนวน 1 แห่ง ชุมชนวัดบางพิง หมู่ที่ 11 มี

บ้านเรือนประชาชน จำนวน 297 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 5 แห่ง ชุมชนวัดรวกพัฒนา หมู่ที่ 12 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 193 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 1 แห่ง โรงเรียน จำนวน 1 แห่ง สถานที่ทำการเกษตร จำนวน 5 แห่ง ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง และศาลเจ้าพ่อกวนอู จำนวน 1 แห่ง ชุมชนซอยนายอำเภอ หมู่ที่ 13 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 500 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 5 แห่ง ปั้มน้ำมัน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนสามแยกพระประแดง หมู่ที่ 14 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 990 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 3 แห่ง ห้างสรรพสินค้า จำนวน 3 แห่ง เวทีไทยและตลาดไทยเจริญ จำนวน 1 แห่ง ชุมชนสวนหลวง หมู่ที่ 15 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 500 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 2 แห่ง สถานที่ทำการเกษตร จำนวน 5 แห่ง ชุมชนหมู่ 16 พัฒนา หมู่ที่ 16 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 500 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 20 แห่ง ห้างสรรพสินค้า จำนวน 2 แห่ง ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง และปั้มน้ำมัน 1 แห่ง ชุมชนปาดลัดพัฒนา 1 หมู่ที่ 17 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 1,200 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 20 แห่ง ศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนปากลัด หมู่ที่ 18 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 1,500 หลังคาเรือน โรงเรียน จำนวน 1 แห่ง สถานที่ทำการเกษตร จำนวน 1 แห่ง และศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง ชุมชนหมู่ที่ 19 หมู่ที่ 19 มีบ้านเรือนประชาชน จำนวน 944 หลังคาเรือน โรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 40 แห่ง ห้างสรรพสินค้า จำนวน 3 แห่ง และศาสนสถาน จำนวน 1 แห่ง

ข้อมูลประวัติการเกิดสาธารณภัยในชุมชนย้อนหลัง ใน 3 ตำบล 42 ชุมชน ได้แก่ ตำบลบางจาก จำนวน 9 ชุมชน ตำบลบางครุ จำนวน 15 ชุมชน ตำบลบางพิง จำนวน 18 ชุมชน ดังนี้

ประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนกุมภาพันธ์ อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือนมกราคม ถึงเดือนธันวาคม ชุมชนหมู่ 8 พัฒนา หมู่ที่ 8 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ ภัยระหว่างเดือนเมษายน ถึง เดือนกรกฎาคม อุทกภัย ระหว่างเดือนตุลาคม ถึง เดือนธันวาคม อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือนมกราคม ถึง เดือนธันวาคม ชุมชนคนรักหมู่ 9 หมู่ที่ 9 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ชุมชนสามัคคีพัฒนา หมู่ที่ 10 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนพฤษภาคม อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือนมกราคม เดือนกรกฎาคม และเดือนตุลาคม ชุมชนครุในพัฒนา หมู่ที่ 11 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อัคคีภัยเคยเกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือน มกราคม ถึง เดือนธันวาคม ชุมชนรักษ์ครุใน หมู่ที่ 12 เคยประสบกับภัยทางธรรมชาติและภัยจากการกระทำของมนุษย์ อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนกันยายน อุบัติภัยทางถนน เดือนเมษายน ชุมชนคลองครุใน หมู่ที่ 13 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือน มกราคม ถึง เดือนธันวาคม ชุมชนรักบางครุ หมู่ที่ 14 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนมิถุนายน ชุมชนแสงเทียน หมู่ที่ 15 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือน มกราคม ถึง เดือนธันวาคม

ตำบลบางพิงชุมชนบางพิงพัฒนาเพื่อท้องถิ่น หมู่ที่ 1 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อุทกภัย ระหว่างเดือนตุลาคม ถึง เดือนธันวาคม อุบัติภัยทางถนน เกิดขึ้นในเดือนมกราคม เดือนเมษายน และเดือนพฤศจิกายน ชุมชนคลองเพลง – ลัดหลวง หมู่ที่ 2-3 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อุทกภัย ระหว่างเดือนตุลาคม ถึง เดือนธันวาคม อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนพฤษภาคม ชุมชนบางพิง หมู่ที่ 4 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่อัคคีภัยเคยเกิดขึ้นในเดือนเมษายน

อุบัติเหตุทางถนน ระหว่างเดือน มกราคม ถึง เดือนธันวาคม ชุมชนพระราชวิริยาภรณ์ หมู่ที่ เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ ภัยระหว่างเดือนเมษายน ถึงเดือนกันยายน อัคคีภัยเคยเกิดขึ้นในเดือนมกราคม และเดือนตุลาคมถึงเดือนธันวาคม อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือน มกราคม ถึง เดือนธันวาคม ชุมชนหมู่บ้านเชียงใหม่ หมู่ที่ 6 ตำบลบางพิง เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ สารเคมีและวัตถุอันตรายเดือนกันยายน อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนมกราคม ชุมชนหมู่ที่ 7 ตำบลบางพิง เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม ชุมชนบ้านสระเร็น หมู่ที่ 8 ตำบลบางพิง ไม่เคยเคยประสบกับสาธารณภัย ชุมชนคนกันเอง หมู่ที่ 9 ตำบลบางพิง เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อุทกภัย ระหว่างเดือนตุลาคม ถึง เดือนธันวาคม สารเคมีและวัตถุอันตรายเกิดขึ้นในเดือนมกราคม อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือน มกราคม ถึง เดือนธันวาคม ชุมชนเวฬุชรา หมู่ที่ 10 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ ภัยระหว่างเดือนเมษายน ถึงเดือนกันยายน ชุมชนวัดบางพิง หมู่ที่ 11 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ ภัยระหว่างเดือนเมษายน ถึงเดือนกันยายน อุทกภัย ระหว่างเดือนตุลาคม ถึง เดือนธันวาคม ชุมชนวัดรวกพัฒนา หมู่ที่ 12 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือน มกราคม ถึง เดือนธันวาคม ชุมชนชอยนายอำเภอ หมู่ที่ 13 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ อัคคีภัยเคยเกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม ชุมชนสามแยกพระประแดง หมู่ที่ 14 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ ภัยระหว่างเดือนมิถุนายนถึงเดือนกรกฎาคม สารเคมีและวัตถุอันตรายเดือนมกราคม อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนมิถุนายน อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือน มกราคม ถึง เดือนธันวาคม ชุมชนสวนหลวง หมู่ที่ 15 เคยประสบกับสาธารณภัย ได้แก่ ภัยระหว่างเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนกันยายน อุทกภัย ระหว่างเดือนตุลาคม ถึง เดือนธันวาคม สารเคมีและวัตถุอันตรายเดือนธันวาคม อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือน

พฤศจิกายน อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือน มกราคม ถึง เดือนธันวาคม ชุมชนหมู่ 16 พัฒนา หมู่ที่ 16 เคยประสบกับสาธารณภัยได้แก่ อุทกภัย ระหว่างเดือน กันยายน ถึง เดือนพฤศจิกายน อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม ชุมชนปากลัดพัฒนา 1 หมู่ที่ 17 เคยประสบกับสาธารณภัยได้แก่ อุทกภัย ระหว่างเดือน กันยายน ถึง เดือนพฤศจิกายน ชุมชนบ้านปากลัด หมู่ที่ 18 เคยประสบกับสาธารณภัยได้แก่ วาตภัย ระหว่างเดือนกันยายน ถึง เดือนพฤศจิกายน ตุลาคม ถึง เดือนธันวาคม อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ชุมชนหมู่ 19 บางพั้ง หมู่ที่ 19 เคยประสบกับสาธารณภัยได้แก่ อัคคีภัย เคยเกิดขึ้นในเดือนกรกฎาคม อุบัติภัยทางถนน ระหว่างเดือน มกราคม ถึง เดือนธันวาคม

สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่าสาธารณภัยไม่ใช่เรื่องของภาวะวิกฤต แต่สามารถเป็นเรื่องของเหตุการณ์ปกติที่สามารถเกิดขึ้นได้ทุกวัน สาธารณภัยส่งผลกระทบต่อคนทุกคน จึงต้องมีหน่วยงานที่ทำเป็นประจำเนื่องจากสาธารณภัยมีหลากหลายรูปแบบ เช่น การเกิดอัคคีภัย วาตภัย อุทกภัย ภัยแล้ง โรคระบาดในมนุษย์ โรคระบาดสัตว์ การระบาดของศัตรูพืช ตลอดจนภัยอื่นอันมีผลต่อสาธารณสุข ไม่ว่าจะเกิดจากธรรมชาติ หรือมีผู้ทำให้เกิดขึ้น

จากการศึกษาในครั้งนี้สามารถสรุปข้อเสนอแนะในการศึกษาได้ดังต่อไปนี้

1.ควรทำการศึกษาเรื่องนี้หลายๆ เขตทั่วประเทศ เพื่อให้ประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการประเมินความเสี่ยงด้านสาธารณภัยในท้องถิ่นของตนเอง นำไปสู่การพัฒนาด้านป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

2.ควรศึกษาการจัดทำแผนที่ในการกำหนดจุดเสี่ยงในท้องถิ่นโดยประชาชนในชุมชนเพื่อหาความแตกต่างของที่ตั้งของชุมชนนั้นๆ ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ควรทำการศึกษาผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้านการบริหารจัดการสาธารณภัยและ ควรทำการศึกษาด้านวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อลดความสูญเสียชีวิตและทรัพย์สิน เพื่อมีความพร้อมความที่จะรับมือกับสาธารณภัยที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถนำมาเขียนแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของตนได้

จากการศึกษาเรื่องการประเมินความเสี่ยงด้านสาธารณภัย โดยชุมชน กรณีศึกษาเทศบาลเมืองลัดหลวง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ เป็นการดำเนินการจริงกับสาธารณภัยที่เกิดขึ้นจริงและได้เก็บข้อมูลในช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งจะเป็แนวทางในการพัฒนาระบบป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ของเขตเทศบาลเมืองลัดหลวงได้ และเป็นแนวทางให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นๆ เพื่อวัตถุประสงค์ในการมีส่วนร่วมของประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนของตน ในการมีส่วนร่วมในการประเมินความเสี่ยงด้านสาธารณภัยในชุมชน เพราะประชาชนในชุมชนย่อมรู้จักพื้นที่ของชุมชนดีกว่าผู้อื่น จึงเป็นที่มาของการศึกษาครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- [1] เกษมชาติ นเรศเสนีย์. (2553). การบริหารองค์การในภาวะวิกฤต. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: บริษัทวิศคอมเซ็นเตอร์จำกัด.
- [2] เจมส์แอลแคร์ยตัน. คู่มือการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจของชุมชน. แปลโดยวันชัย วัฒนศัพท์. (2547). พิมพ์ครั้งที่4. ขอนแก่น:โรงพิมพ์ศิริภรณ์ออฟเซ็ท.

- [3] วิทยาลัยป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรม
ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวง
มหาดไทย. (2550). **คู่มือการจัดการภัย
พิบัติโดยอาศัยชุมชนเป็นฐาน**. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่ง
ประเทศไทย.
- [4] พิรสิทธิ์ คำนวนศิลป์; และ ศุภวัฒน์กร วงศ์ธนวุธ.
(2549). **ความรู้ ทักษะและการมีส่วนร่วม
ของประชาชนในการปกครองท้องถิ่น**.
ขอนแก่น: โรงพิมพ์คลังนานาวิทยา.